

Razno.

† **Branko Jeglič.** — 5. septembra 1920 je umrl v Ljubljani mlad nadebuden dijak, sin višjega državnega pravdnika Andraža Jegliča. Rodil se je 17. febr. 1903 v Gorici in je par mesecev pred smrtjo maturiral na realki v Ljubljani. Postavljam mu ta skromen spomenik ne mogoče ker je kaj velepomembnega ustvaril, pač pa ker je bil mladenič poln idealov in navdušenja za delo in za vse dobro. Svojo pisateljsko kariero je komaj boječe nastopil in je bilo še popolnoma nejasno, v kateri smeri se bo razvil. Prva njegova tiskana stvar je izšla v »Jugoslaviji« l. 1918 pod naslovom »Tragična povest srbskega dijaka«. Kot mlad gimnazijec je izdajal (in večinoma sam pisal) v Trstu literarno vadnico pod naslovom »Iskrice«, zadnje leto v realki pa v Ljubljani »Kres«. Bil je vodja literarnega krožka in nedvomno med svojimi tovariši najbolj razvit. Prvi njegov spis s pravim imenom je bil objavljen v »Slovincu« l. 1919 »ob prvi obletnici Cankarjeve smrti«. V Dom in Svetu l. 1920, št. 5./6., je izšla njegova pesem »Človek«. Sicer je pridno prevajal iz francoščine; nekatere reči so bile tudi natisnjene v »Slovincu« in je imel posebno tozadevno polno načrtov. Zanimala ga je poleg literature posebno muzika in zadnji čas pred smrtjo mi je večkrat pravil, kako se mu zdi, da je tu njegovo pravo polje, in da je našel iz svojega razmerja do nje celo vrsto pesniških motivov in slik, ki jih je skušal obdelati v verzih. Naj mu v spomin navedem vsaj odlomek enega teh poskusov pod naslovom »Klavir«:

»A nisem bil sam pri igranju.
Igralo je kot da tipke so zrastle
do vsakega bitja v stvarstvu.
Prišli ljudje so s svojimi trdimi zvoki,
za njimi svetovi plujoči v temi
kot ribe veselstva, mi ž njimi — atomi.
In vranci poslanci večno živečih
igrali, igrali so kot da še vedno
deležni telesnega bili bi stvarstva...
In jaz naj bi bil, ki bi brzdal
srdite igralce teh simfonij? —
Vse je igralo,
in tipke so bile kot hitri valovi
ki vzdiga jih burja te pesmi mogočne.
Klavir je dosledno igral
sonate v mogočnih akordih,
nocturne, ballate,
in do neba so vstajale
slike svetovja izza akordov,
in jaz sem jih videl
in barval po svoje v pisanih barvah,
jaz, ki sem strune ubiral.
In strune nevidne
zlike se bodo z menoj v prostranstvo kot morje,
v dežele svobode akordov —
in kdo se polastil bo mojih sonat?«

Erstf.

Belokranjski pregovori in reki.
Drugi plot vidiš, kako je zapleten, a svojega ne vidiš (drugih slabosti in napake vidiš, svojih nečeš).

Clada ni viditi.

Izmerjeno je hitro pojedeno (kar človek kupuje za hrano, n. pr. zrnje, ki se meri, ne zaleže veliko).

Kada je štrana enkrat zmešana, se več ne zravna.

Kada je o mladem mesecu sv. Jurij, onda ni krme.

Kako da Bog pravo, tako da Bog zdravo (kakor je Bog dal zapovedi, tako da zdravje njim, ki jih izpolnjujejo, ali pa bolezen njim, ki jih prelamljajo.)

Kako pravo, tako zdravo (kakor delaš prav, tako si tudi zdrav).

Ki grdo gleda, još grje misli.

Mama je mama, makar je vale iz plota.

Mlinarju uha (ušesa) meljejo (povedo, kako se melje).

Mati je mati, makar je iz plota spletena.

Mučeca (tiha) voda obrove podjeda.

Ni tata brez domačega (tata išči med domačimi, katerim so vse razmere znane).

Niso nič složni, kaj ni kozji rogi v torbi.

Pes ne bo kuje (kuzle) ugrizel.

S prazno roko je težko gospodariti.

Samo valj (valjar, s katerim se valja po njivi) je debel od dela (delo človeka ne debeli).

Slaba je halja (suknja), ki je samo za eno leto.

Teško je tuje oče krpati.

Vsaki ima prožene prste za vzeti, a sfrknjene za dati (vsakdo raje jemlje, kakor daje).

Vsaki sebi krumpir lupi (vsaki záse).

V Adlešičih zapisal I. Š.

Jurij Japelj. V knjigi »Sveto pismo stariga testamenta. Modrostne bukve« (prestavil Jožef Škrinar), Ljubljana 1798, ki je last g. Joško Stelèta v Kamniku, je zapisano z Japljevo roko to-le:

»Hic licet in proprio fructus non creverit horto,
causa tamen coepti prima laboris ego.
Jure igitur nostro succensum lumine lumen
porriigo, ceu, fidei pignora Sancta meae.

Georgius Japel,

Can. et dom. presbyt. Director.«

Erstf.

Popravki: V šte. 7./8., str. 152: Peter Sič, 5. kit., 3 verz.: j a r e k, ne ž a r e k. — Str. 194, 2. kol., 9. vr.: P e r d a n z l mesto P e r d a u z l — Str. 195, 1. kolona, 4. vrsta: b r e a s t mesto b r e a t.

Urednik.